ΕΤΟΣ Ε' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 26 Ἰανουαρίου 1892 Ἀριθ. 244

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καὶ ἄλλοι ἐχθροὶ τῶν νέων συζύγων. — Ὁ περὶ ἡμᾶς κόσμος (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Νέα καρδία (ὑπὸ γραίας). — Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Τάσσου (ὑπὸ κ. Μαρίας Ι. Θεοδοσιάδου). — Τελευταία στιγμὴ (ὑπὸ κ. Ἀνθῆς Βασιλειάδου). — Καὶ πάλιν περὶ κάλλους (ὑπὸ κ. Μαρίας Πιὲρ ἰατροῦ). — Μία τῶν πρώτων ἐθν. κῶν ἀναγκῶν. (ὑπὸ κ. Μαλβίνης Μαλατάκη). — Ποικίλα — Ὁ χορὸς τοῦ Παρνασσοῦ. — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Ἑβδομαδιαῖον δελτίον. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν τῆς νέας οἰκογενείας, οὓς ἤδη ἐν σειρᾷ ἄρθρων ἀπηριθμήσαμεν, εἶναι καὶ οἱ φίλοι τοῦ συζύγου, ἐὰν οὗτοι εἶναι ἄγαμοι καὶ ἀρχῶν φιλελευθέρων. Τὴν εἴδησιν τοῦ γάμου τοῦ φίλου των δέχονται μετὰ σαρκασμῶν, τὸν γάμον ὀνομάζουσι ζυγόν, σκλαβιὰν καὶ τὰ παρόμοια, τὴν γυναῖκα δὲ φορτίον ἐνοχλητικόν, ἀντικείμενον εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνδρός.

Πρόσεξε νὰ τηρήσῃς τὴν ἀνεξαρτησίαν σου ἀπ' ἀρχῆς, λέγουσι πρὸς τὸν ἄνδρα τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου του. Πρόσεξε νὰ μὴ σοῦ πάρῃ τὸ σχοινί, διότι εἶσαι χαμένος. Ἐὰν δὲ τὴν ἐπαύριον δὲν συναντήσωσιν αὐτὸν εἰς τὸ καφφενεῖον ἢ τὴν λέσχην κατὰ τὴν ὡρισμένην ὥραν, ἐὰν δὲν ἐξακολουθήσῃ τὸν πρὸ τοῦ γάμου του ἄτακτον καὶ ἔκλυτον βίον, προσπαθοῦσι πάσῃ δυνάμει νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὰς προτέρας συνηθείας.

Καὶ κατὰ τῶν τοιούτων ἐχθρῶν λοιπὸν ἔχει νὰ παλαίσῃ ἡ γυνή, ὅπως μὴ μετὰ τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ γάμου, ἐγκαταλειπομένη παρὰ τοῦ ἀνδρός, εὑρίσκεται εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν τῆς κυρίας, ἧς τὴν ἐπιστολὴν ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Δὲν ἀρκεῖ δὲ μόνον ὁ ἔρως τῆς γυναικός, ὅσῳ μέγας καὶ διάπυρος καὶ ἂν εἶναι, νὰ συγκρατήσῃ ἐπὶ πολὺ τὸν ἄνδρα πλησίον της, νὰ ἀναπληρώσῃ παρ' αὐτῷ τὰς ἀπολαύσεις καὶ τέρψεις τῆς μετὰ τῶν φίλων του συναναστροφῆς, διότι ἡ ζωὴ μεταξὺ δύο ἀποβαίνει ἐπὶ τέλους μονότονος καὶ τὸ πρόσωπον τῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐρωτευμένων συζύγων κάπως ἀσύνηθες.

Πρὶν λοιπὸν ἡ ἀνία, ὁ δήμιος οὗτος τοῦ ἔρωτος, εἰσχωρήσῃ μεταξὺ τῶν νέων συζύγων, πρὶν ἢ ὁ ἀνὴρ ἀρχίσῃ νὰ χασμᾶται μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀφῃρημένος νὰ ἀπαντᾷ εἰς τὰ ὑπὸ τῆς συντρόφου του λεγόμενα, αὕτη ἂς προσκαλέσῃ μίαν ἢ δύο φιλικὰς οἰκογενείας, ὧν ἡ μόρφωσις καὶ ἀνάπτυξις καθιστᾷ τὴν συναναστροφὴν εὐχάριστον, ἂς τὸν παρακινήσῃ νὰ προσκαλέσῃ καὶ αὐτός τινας τῶν καλλιτέρων φίλων του, καὶ οὕτω ἡ μικρὰ δαπάνη εἰς ἣν θὰ ὑποβληθῇ διὰ τὰς οἰκογενειακὰς ταύτας συναναστροφὰς διασκεδάζει τὴν μονοτονίαν τοῦ ἐγγάμου βίου, καὶ σώζει τὸν ἄνδρα ἀπὸ τῆς τρομερᾶς συνηθείας νὰ ζητῇ τὴν διασκέδασιν καὶ ἀπόλαυσιν καὶ χαρὰν μακρὰν τοῦ οἴκου του, μακρὰν ἐκείνης, μεθ' ἧς προώρισται νὰ ζήσῃ ὅλον τὸν βίον του.

Ἂς προσκαλῇ κατὰ προτίμησιν τοὺς συγγενεῖς καὶ οἰκείους ἐκείνου, ἵνα μὴ ἐκ μέρους αὐτῶν ἐπέλθῃ ἀντενέργειά τις εἰς τὴν τακτικήν της αὐτήν. Ἡ μουσική, ἡ ἀνάγνωσις καὶ συζήτησις ἐπὶ ὡραίου συγγράμματος ἂς προσδίδωσιν εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ταύτας ἑσπερίδας χαρακτῆρα κάπως εὐγενέστερον, κάπως ὑψηλότερον τοῦ τῶν λεσχῶν καὶ καφφενείων. Ὁ ἀνὴρ οὕτω ὑπὸ τοιαύτην εὐγενῆ καὶ ἐξηγνισμένην ἀτμόσφαιραν μεταβάλλει ἀνεπαισθήτως ἕξεις καὶ βίον, θεωρεῖ τὸ παρὸν προτιμότερον καὶ καλλίτερον τοῦ παρελθόντος, τὴν ζωὴν ἐξετάζει ὑπὸ νέαν καὶ ἐντελῶς ἀσυνήθη δι' αὐτὸν ὄψιν, πείθεται ὅτι ἡ εὐτυχία, ἡ ἄδολος ἀγάπη καὶ στοργὴ ἧς ἐν τῷ οἴκῳ του ἀπολαύει εἶναι πολυτιμοτέρα τῆς ἀμφιβόλου καὶ ἐπιβλαβοῦς φιλίας, καὶ βραδύτερον αὐτὸς μόνος δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῶν ξένων, ἵνα ποικίλλωσι τὸν βίον των.

Ναί! βραδύτερον ἀραιοῦνται αἱ προσκλήσεις, αἱ ἐπισκέψεις τῶν ξένων θεωροῦνται ὀχληραὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἤδη τέρπεται καθήμενος μεταξὺ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του εἰς τὸ σπουδαστήριον τῆς οἰκογενείας, ἀναγινώσκων μετ' αὐτῶν καὶ συζητῶν ἐπὶ πραγμάτων ἀφορώντων εἰς τὴν κοινὴν πάντων εὐτυχίαν.

Ο ΠΕΡΙ ΗΜΑΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ θέα καὶ μελέτη τῆς Φύσεως εἶναι θαυμασία ἀληθῶς ἀπόλαυσις καὶ αἱ τὰ κατ' αὐτὴν πραγματευόμεναι νεώτεραι ἐπιστῆμαι ἀποτελοῦσι τὸ μέγιστον καὶ ἁρμονικώτατον τῶν ποιημάτων.

Ὅσοι βλέπουσι τὸν φλοιὸν μόνον τοῦ δένδρου, καὶ δὲν ἐννοοῦσι τὴν ὑπ' αὐτὸ σφριγῶσαν ζωήν, ὅσοι κινοῦνται ἐπὶ τῆς γῆς, χωρὶς νὰ εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ἀντιληφθῶσι τὰ περιστοιχοῦντα αὐτοὺς κάλλη, ὅσοι βλέπουσι τὸν οὐρανὸν χωρὶς νὰ τὸν ἐννοῶσι, προσθέτοντες ἡμέρας εἰς τὰς ἡμέρας των, καὶ ἔτη εἰς τὰ ἔτη των χωρὶς νὰ εἰξεύρωσι ποῦ βαδίζουσι καὶ εἰς ποῖον μέρος τοῦ σύμπαντος ζῶσι, εἶναι βεβαίως ἄνθρωποι ὄχι μόνον δυστυχεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀσεβεῖς. Λέγουσι τὸν Θεὸν σοφόν, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐννοῶσιν ἐκ τῆς σοφίας του. Τὸν λέγουσιν παντοδύναμον καὶ προβλεπτικόν, χωρὶς οὐδόλως νὰ ἐννοῶσι τὴν παντοδυναμίαν του. Εἶναι τυφλοὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φωτὸς εἶναι ἀναίσθητοι καὶ σκαιοὶ πρὸ τῆς γραφικότητος, πρὸ τοῦ κάλλους, πρὸ τῆς ἐντελείας τῆς Δημιουργίας.

Ἡμεῖς ἀναλαμβάνομεν νὰ ψάλλωμεν τὸ ποίημα τοῦτο τῆς φύσεως ὅπερ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Ζενὶθ του ἐπισκιάζει τὰς Ἰλιάδας, καὶ Ὀδυσσείας, τὰς Θείας Κωμῳδίας καὶ τοὺς Ἀπολεσθέντας Παραδείσους καὶ πάντα τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Θὰ παρακολουθήσωμεν τοὺς ἀκαμάτους τῆς φύσεως ἀοιδοὺς ἀνὰ τὴν ἐναέριον πτῆσιν των, θὰ ἀνέλθωμεν ἀνὰ τὴν οὐρανίαν μυρμικιὰν τῶν γαλαξιῶν, θὰ προσκολληθῶμεν ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν πλανοδίων κομητῶν, θὰ βυθίσωμεν τὸ βλέμμα ἀνὰ τὰ διάφορα γεωλογικὰ στρώματα τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, θὰ ἐπισκοπήσωμεν τὰς ἀρχεγόνους τῶν κόσμων καταστάσεις, καὶ θὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ζωὴν μέχρι τῶν τελευταίων σπασμῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἀγωνίας καὶ τῆς καταρρειπώσεως αὐτοῦ τοῦ κόσμου, αὐτοῦ τοῦ πλανήτου, ἐν ᾧ ζῶμεν. Θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν μονήρη σιγὴν τοῦ δάσους, ἵνα παρακολουθήσωμεν τὸν κελαρυσμὸν τοῦ ρύακος, ἵνα μελετήσωμεν τὴν φρικίασιν τῶν φύλλων, ἵνα ψυχολογήσωμεν ἐπὶ τοῦ ἄσματος τοῦ ἐρωτευμένου πτηνοῦ, ἵνα διαγνώσωμεν τὰ αἰσθήματα τῆς ἐπὶ τῆς ἡμιανοίκτου κάλυκος ἱπταμένης ψυχῆς ἢ τοῦ ὑπὸ τὴν χλόην ὑπεισέρποντος ἐντόμου. Θὰ ἐκμυστηρεύσωμεν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν φύσιν ἀνὰ τὰ ἀπείρως μικρὰ καὶ τὰ ἀπείρως μεγάλα τῶν δημιουργημάτων της, καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ μεταδώσωμεν τὰς ἰδίας ἀντιλήψεις, τὴν ἰδίαν ἀπόλαυσιν καὶ χαρὰν εἰς ὅσας αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ μᾶς παρακολουθήσωσιν ἐν τῇ μελέτῃ μας ταύτῃ.

Καὶ πρώτιστα πάντων ἂς ἀσχοληθῶμεν ὀλίγον περὶ τῆς γῆς, ἐξ' ἧς ἐπλάσθημεν, καὶ εἰς ἣν φεῦ! θᾶττον ἢ βράδιον θὰ ἐπανέλθωμεν. Δὲν θὰ τὴν ἐξετάσωμεν βεβαίως ὑπὸ τὴν πιστὴν γεωλογικήν, οὕτως εἰπεῖν, τῆς λέξεως σημασίαν, διότι τὸ πρᾶγμα διὰ μὴ ἐπιστήμονας ἀποβαίνει ἄχαρι καὶ ἀνιαρόν. Θὰ προσπαθήσωμεν δι' ὀλίγων λέξεων νὰ δώσωμεν γενικήν, οὕτως εἰπεῖν, ἰδέαν περὶ τοῦ πλανήτου μας.

Ἡ Γῆ

Φαντάσθητε, Κυρία μου, σφαῖραν ἐκ φλογῶν, ἥλιον, κρᾶμα πυριφλεγὲς ἀερίου, διαλελυμένων μετάλλων, ὑλῶν εὐφλέκτων. Εἶναι ἡ Γῆ. Ὁ Πλάστης τὴν ἐξεσφενδόνισε ἀνὰ τὸ ἄπειρον, τῇ ὥρισε τὴν θέσιν, ἣν ἀκριβῶς ὤφειλε νὰ καταλάβῃ καὶ τῇ εἶπε: Γύριζε! Εὐπειθεστάτη ἡ πυρίνη αὕτη μάζα περιστρέφεται καὶ διαγράφει ἀνὰ τὸ ἄπειρον τὴν αἰωνίαν κίνησιν, ἣν ὁ Νεύτων καὶ ὁ Κέπλερ πρῶτοι ἀνεκάλυψαν.

Ἐπὶ ἑκατομμύρια, ἐπὶ δισεκατομμύρια ἴσως ἐτῶν, ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν πάντοτε τροχιάν, ἀποπνέουσα καταπληκτικὰς δόσεις θερμότητος, θερμαίνουσα τοὺς περὶ αὐτὴν κόσμους, ὡς ὁ ἥλιος παρ' οὗ ἀπεσπάσθη, φωτίζουσα τὴν σελήνην, γονιμοποιοῦσα διὰ τῶν ἀκτίνων της πᾶν τὸ περιβάλλον αὐτήν.

Ἀλλ' ἡ παντοδύναμος χεὶρ, ἥτις τῇ ἔδωκε τὴν ὤθησιν ταύτην μετὰ τῶν διαφόρων κινήσεών της δὲν τὴν ἐγκατέλιπεν ἄνευ σκοποῦ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ ἀχανοῦς.

Καταπληκτικῆς ὑπομονῆς ἔργον ἐτελεῖτο ἐν τῇ σφαίρᾳ ταύτῃ, ἧς ἡ ἔκτασις δὲν ὑπερβαίνει τὰς δέκα χιλιάδας λεύγας. Τὰ ἐλαφρὰ ἀέρια ἐχωρίζοντο τῶν στερεῶν καὶ μεταλλικῶν σωμάτων. Ὁ χρυσός, ὁ ἄργυρος, ὁ χαλκός, ἀντικείμενα εὐγενοῦς καταγωγῆς, ἀπεποιοῦντο νὰ συζήσωσιν ἐξευτελιζόμενα μετὰ τῶν προστύχων λαβῶν. Αἱ συμπάθειαι καὶ αἱ ἀντιπάθειαι ἐξεδηλώθησαν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης. Στοιχειώδης γνωστικὴ δύναμις ἤρξατο ὑποτυπουμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν πυριφλεγῶν τούτων χειμάρρων. Τὸ μέγα ἔργον τῆς παγκοσμίου ταξινομήσεως ἤρξατο ἤδη, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ του νομίζει ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἐπενόησε, ἐνῷ μόλις κατορθοῖ νὰ σχηματίζῃ ἀσθενῆ καὶ ἀμυδρὰν ἰδέαν τούτου.

Ἂς ὑπερπηδήσωμεν ἑκατὸν αἰῶνας. Ἡ πυρίνη μάζα ἀποσβέννυται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον. Οἱ ἀπὸ τῶν ἄλλων πλανητῶν θεαταὶ παρατηροῦσι κηλῖδας μελαίνας ἐπὶ τοῦ λάμποντος ἔτι δίσκου τῆς γῆς.

Τί εἶναι ἄρα αἱ κηλῖδες αὗται; Εἶναι αἱ μόλις διαγραφόμεναι ἤδη ἤπειροι· εἶναι τὰ ἔμβρυα τῶν Ἰμαλαΐων, τῶν Ἄλπεων καὶ Ἀπεννίνων, ἅτινα μόλις ῥυτιδοῦσι τὴν ὁλονὲν στερεοποιουμένην ῥευστὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πυριφλεγοῦς πλανήτου μας. Ἡ ἀπόψυξις ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ, ἐνῶ στῆλαι ἀερίου περιωρισμέναι ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς σφαίρας, ἀπωθοῦσι τὸν ἐξωτερικὸν αὐτῆς φλοιὸν καὶ ὑψοῦνται οὐρανομήκεις ἀνὰ τὸ ἄπειρον. Ἡ γῆ διαστέλλεται, συντρίβει εἰς μυρία περιτρίμματα τὸν φλοιόν της, ὅστις βυθίζεται πάλιν ἐν αὐτῇ, ἐπανέρχεται ἐν τῇ προτέρᾳ καταστάσει, μετὰ κατακλυσμοὺς δὲ τοιαύτης φύσεως ἀπειραρίθμους, καὶ μετὰ πάροδον αἰώνων ἀποκατέστη σχετική τις ἠρεμία, τὸ πῦρ ἐξέλιπε καὶ σιγὴ διεδέχθη τὴν θορυβώδη ἀναστάτωσιν τῶν στοιχείων.

Οἱ πόρφυροι, αἱ λάβαι καὶ οἱ μελανόλιθοι ἐστερεοποιήθησαν. Μόλις δ' ἡφαίστιά τινα μαρτυροῦσι διὰ τῶν ἐκρήξεών των τὴν μέχρι σήμερον ὕπαρξιν τοῦ πυρὸς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς γῆς, καὶ ἀποκαλύπτουσιν ἡμῖν τὴν πυρίνην αὐτῆς καταγωγήν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη τῆς γῆς μας ἡλικία, ἣν οἱ γεωλόγοι ὀνομάζουσιν Πλουτώνειον ἢ ἡφαιστιογενῆ. Οἱ γρανῖται, οἵτινες ὑψοῦνται εἰς ὀβελίσκους καὶ πυραμίδας ἐν Αἰγύπτῳ, αἱ πλάκες δι' ὧν στρώνουσι τὰς αὐλὰς καὶ τὰ μαγειρεῖά μας εἶναι σύγχρονοι πρὸς τὴν περίοδον ταύτην τῆς γῆς. Τὸ Λευκὸν Ὄρος, τὰ Ἰμαλάϊα εἶναι οἱ γιγαντιαῖοι μάρτυρες τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ διαλαλοῦσιν ἡμῖν διὰ τῶν θαυμασίων ἐπ' αὐτῶν ἐπισωρεύσεων ὁποίων τρομερῶν συγκλονίσεων εἶναι τέκνα.

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἡ καρδία τινῶν δὲν γηράσκει, λέγουσι ποτέ. Αἱ γραῖαι δὲν εἶναι ἀντιπαθητικαὶ εἰς τὴν νεότητα, ἐὰν διατηρῶσι νέαν καρδίαν. Ἀξιόλογα!

Καὶ ἐγὼ ἤκουσα πάντοτε νὰ λέγωσι τοῦτο καὶ εἶμαι ἐντελῶς τῆς γνώμης ταύτης. Σήμερον δὲ ὅτε τὰ ἔτη τῆς νεότητός μου ἀνήκουσιν εἰς ἐποχὴν προϊστορικὴν ἐξακολουθῶ νὰ σκέπτωμαι οὕτω.

Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! ἂς ἐξηγήσωμεν ὀλίγον τί θὰ εἴπῃ νέα καρδία, τί σημαίνει ἡ φράσις αὕτη καὶ πόσον οἰκτρῶς παρεννοεῖται παρὰ τῶν πλείστων ἐκ τῶν ὁμοφύλων μας, αἵτινες καὶ καταγέλαστοι γίνονται καὶ σκανδαλῶδες παράδειγμα προβάλλουσιν ἑαυτὰς εἰς τὰς θυγατέρας καὶ τὰς ἐγγονάς των.

Γραῖα μὲ νέαν καρδίαν δὲν εἶναι ἐκείνη, ἥτις φέρει ἐρυθρὰς καὶ κιτρίνας ταινίας ἐπὶ τοῦ πίλου της, ἥτις εὑρίσκεται πρωΐαν καὶ ἑσπέραν πρώτη εἰς τὰς πλατείας καὶ τελευταία εἰς τοὺς χοροὺς καὶ τὰ θέατρα, ἥτις φέρει ἔξωμον ἐσθῆτα, βάφει τὴν κόμην, πολλάκις δὲ καὶ τὸ πρόσωπον, χαριεντίζεται μετὰ πάντων, γελᾷ θορυβωδῶς καὶ χορεύει βάλς καὶ γυριστοὺς χορούς, ἐνῷ αἱ εἰκοσιπενταέτιδες θυγατέρες καὶ υἱοί της μένουσιν ἀκίνητοι εἴς τινα γωνίαν.

Γραῖα μὲ νέαν καρδίαν θὰ εἴπῃ, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν λογικῶν ἀνθρώπων, ἡ καρδία τῶν γερόντων ἡ ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ ἀντιλαμβάνηται, αἰσθάνηται καὶ ἐνθουσιᾷ διὰ πᾶν μέγα, εὐγενὲς καὶ ὡραῖον.

Καρδία νέα εἶναι ἐκείνη, ἥτις τρέφει ζωηρὰν καὶ εὐγενῆ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀροσίωσιν, ἥτις ἔχει τὴν δύναμιν νὰ θυσιάζῃ τὰς ἰδίας εὐχαριστήσεις, τὰς ἰδίας ἀπολαύσεις ὑπὲρ τῶν ἄλλων.

Οὐδὲν μισητότερον καὶ ἀντιπαθητικώτερον γραίας σκεπτομένης μόνον ἑαυτὴν καὶ μεριμνώσης μόνον πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἰδίων ὀρέξεων.

Καρδία γυναικεία σκληρὰ εἶναι πάντοτε γεροντική. Εἶναι ἀξιολύπητος μᾶλλον ἢ ἀξιόμεμπτος ἡ ἔχουσα τοιαύτην καρδίαν.

Καρδία σκληρὰ δὲν ἐννοεῖ ἐν τῇ εἰκοσαετεῖ ἡλικίᾳ τὸν ἔρωτα, διότι δὲν αἰσθάνεται. Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ οὔτε τριακοντοῦτις τὸ αἴσθημα τῆς φιλίας, οὔτε τεσσαρακοντοῦτις τὸ τῆς μητρότητος. Λέγουσί τινες ὅτι αἱ σκληρόκαρδοι γυναῖκες δὲν πάσχουσιν. Ἴσως. Καίτοι ἐγὼ ἀμφιβάλλω πολύ. Ἡ σκληρότης τῆς καρδίας γεννᾷ ἀπαραιτήτως τὸν ἐγωϊσμόν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἐγωϊστὴς εἴτε ἀνήρ, εἴτε γυνὴ ὅστις δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν πολὺ δυστυχῆ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύσω ὅτι καὶ σεῖς αἱ νέαι αἵτινες μὲ ἀναγινώσκετε καὶ ἐγὼ ἡ γραῖα ἥτις γράφω τὰς γραμμὰς ταύτας δὲν θεωροῦμεν εὐτυχίαν τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ἀπάθειαν, αἵτινες προκύπτουσιν ἐκ στειρότητος τῆς καρδίας καὶ ὅτι προτιμῶμεν μᾶλλον τὸ σκληρότερον μαρτύριον ἀπὸ τὴν ψυχρὰν ταύτην καὶ ἐγωϊστικὴν ἀδιαφορίαν καὶ κουφότητα, ἥτις χαρακτηρίζει δυστυχῶς πολλὰς ἐκ τῶν ὁμηλίκων μου.

Μία γραῖα

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

(Συνέχεια)

II

Αἱ προπαρασκευαὶ τοῦ ταξειδίου δὲν διήρκεσαν πολύ· μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ εὐγενὴς Κορνηλία ἀνεχώρει πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀδελφοῦ της. Οὕτως ἐταξείδευεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὰς ἐπισημοτέρας τῆς Ἰταλίας πόλεις ἐρωτῶσα εἰς ὅλα τὰ πανδοχεῖα, ἐὰν εἶδον τὸν μέγαν ποιητήν, ἀλλὰ πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν ἐλάμβανε. Τέλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν Φερράραν καὶ παρευθὺς ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ Τάσσος δὲν ἐφάνη, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὡδηγήθη, ἵνα κλεισθῇ κατὰ διαταγὴν τοῦ δουκὸς Ἀλφόνσου ἐν τῷ φρενοκομείῳ τῆς Νεαπόλεως.

Ὡραίαν τινὰ ἐαρινὴν πρωΐαν τοῦ ἔτους 1595 ἔφθασεν εἰς τὰς πύλας τῆς Ῥώμης· ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρότερος, ὁ ἀὴρ εὐωδέστερος τοῦ συνήθους· τὰ πτηνὰ ἔψαλλον τὴν ἐπάνοδον τῶν ὡραίων ἡμερῶν, καὶ ἡ πόλις ἅπασα ἐφαίνετο ἑορτάζουσα. Αἱ στεναὶ καὶ σκοτειναὶ τῆς πόλεως ταύτης ὁδοὶ ἐστολίζοντο διὰ περιπλοκάδων καὶ ἀνθέων· ἡ εἰς τὸ Καπιτώλιον ἄγουσα ἦν ἐστρωμένη διὰ δαφνῶν καὶ μύρτων, λαμπροὶ δὲ τάπητες ἐξηπλοῦντο ἐπὶ τῶν κλιμάκων· οἱ ἐξῶσται ἔβριθον περιέργων, ὁ δὲ λαὸς μὲ τὰ ἑορτάσιμα φορέματά του διήρχετο τὰς ὁδούς. Παράδοξός τις ἐμψύχωσις καὶ πυρετώδης ἀνυπομονησία ἐβασίλευε πανταχοῦ· ἡ Κορνηλία ἐζήτει νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς γενικῆς ταύτης φαιδρότητος, ἧς μόνη δὲν μετεῖχεν.

— Τί συμβαίνει σήμερον; ἠρώτησε γραῖάν τινα, ἣν συνήντησε καθ' ὁδόν.

— Εἴσθε λοιπὸν ξένη, ἀφοῦ ἀγνοεῖτε τὰ συμβαίνοντα. Εἶναι ἡμέρα δόξης διὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὸν ποιητήν της. Τῷ ἀπονέμουσι τὴν λαμπροτέραν ἀνταμοιβὴν τῆς μεγαλοφυΐας, τὸν ἀθάνατον στέφανον, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς πρὸ τοῦ Πετράρχου ἔλαβε, καὶ ὃν ἐπὶ δύο ἤδη αἰῶνας οὐδεὶς κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ.

— Ἀλλὰ τίς εἶναι ὁ εὐτυχὴς οὗτος ποιητής;

— Εἶναι ὁ Τορκουάτος Τάσσος, ἡ δόξα τοῦ αἰῶνος.

— Ὁ Τορκουάτος εἰς τὴν Ῥώμην! καὶ ἡ ἑορτὴ αὕτη δι' αὐτόν!

— Βεβαίως· καὶ μάλιστα πρὸ πολλοῦ ἤθελε λάβῃ τὸ ἔνδοξον τοῦτο δῶρον, ἀλλὰ περιεμένομεν ὅπως ἔλθῃ τὸ ἔαρ, καὶ καταστήσῃ τὴν ἑορτὴν λαμπροτέραν καὶ ἐνδυναμώσῃ τὴν ὑγείαν τοῦ θριαμβευτοῦ. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸν ἴδητε προβαίνοντα ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς ἅρματος, συρομένου ὑπὸ ἓξ λευκῶν ἵππων. Ἤδη τὸ πλῆθος περιεκύκλωσε τὴν θύραν τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Ὀνουφρίου, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ τὸν ἴδητε ἐξερχόμενον σπεύσατε.

Βαθέως συγκεκινημένη ἡ Κορνηλία καὶ ἐκ τῆς αἰφνιδίου ταύτης εὐτυχίας ἐκπλαγεῖσα, ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ἡ ρωμαία γυνὴ τῇ ὑπέδειξεν. Ὡς οὐράνιος μουσικὴ τῇ ἐφαίνετο αἱ ἀδιακόπως ἀντηχοῦσαι φωναί: Δόξα εἰς τὸν ποιητήν, δόξα εἰς τὴν Ἰταλίαν! ζῆθι, ὦ ἀοιδὲ τῆς Ἱερουσαλήμ!

Ἡ συνοδία προχωρεῖ βραδέως, τὸ δὲ πλῆθος μετὰ σεβασμοῦ παρατάσσεται διὰ ν' ἀφήσῃ τὴν ὁδὸν ἐλευθέραν. Τέσσαρες ἀξιωματικοὶ φέρουσιν ἐπὶ ἐρυθροῦ βελουδίνου προσκεφαλαίου χρυσοῦν στέφανον, πεπλεγμένον ἐκ φύλλου δάφνης καὶ καρπῶν ἐλαίας. Ὁ ποντίφιξ Κλήμης ὁ VIII ἀκολουθεῖ ἐν ἀρχιερατικῇ στολῇ, φέρων τὴν τιάραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· ἕπονται δὲ οἱ Καρδινάλιοι, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ ὑπουργοί, οἱ πρίγκιπες, καὶ πάντες οἱ ἐν Ῥώμῃ ἔξοχοι ἄνδρες. Βλέπων τις τὰς λαμπρὰς ἐνδυμασίας καὶ τὰ χαρωπὰ πρόσωπα, μεθ' ὧν ἐπορεύοντο, ἵνα ἀποδώσωσι τὴν ὑπερτάτην ἀνθρώπινον ἀνταμοιβὴν «τὴν ἀθανασίαν» εἰς θνητόν, ἀνεπόλει ἀκουσίως τὸ τοῦ Χρυ-

σοστόμου ρητὸν «Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης.»

Ἡ θύρα τῆς μονῆς ἀνοίγεται, ἡ συνοδία εἰσέρχεται καὶ πληροῖ τοὺς μακροὺς διαδρόμους αὐτῆς. Ὁ ἡγούμενος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν μοναχῶν, φερόντων μακρὰς πενθίμους στολὰς καὶ κρατούντων λαμπάδας, ἔρχεται πρὸ τοῦ Πάπα καὶ λέγει:

— Ὦ ἅγιε Πάτερ, ὦ Ῥωμαῖοι! εἶναι πολὺ ἀργά· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητεῖτε ἐγκαταλείπει τὸν κόσμον· λάβετε ὀπίσω τὸν λαμπρὸν τοῦτον στέφανον, καὶ ἑτοιμάσατε νεκρώσιμον φέρετρον καὶ οὐχὶ θριάμβου ἅρμα.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μέγας καὶ ἀνεξερεύνητοι αἱ βουλαὶ αὐτοῦ, ἐπανέλαβεν Κλήμης ὁ VIII, γεννηθήτω τὸ θέλημά του. Ἀροῦ δὲν ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ ὁδηγήσω τὸν ἔνδοξον ποιητὴν εἰς τὸ Καπιτώλιον, θὰ τῷ ἀποδώσω τοὐλάχιστον τὴν ὑψίστην τιμήν.

Ἡ συνοδία προχωρεῖ ἐν μέσῳ θρήνων μέχρι τῆς στοᾶς· ὁ δὲ Πάπας σταματήσας πρὸ τῆς νεκρικῆς κλίνης θεωρεῖ τὸ εὐγενὲς τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον, τὸ ἐξασθενῆσαν μᾶλλον ἐκ τῶν θλίψεων παρὰ ἐκ τοῦ κόπου, τὸ μέτωπον τοῦτο ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλοφυΐα ἔθεσε τὴν θείαν σφραγῖδά της, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξέλιπεν ἤδη ὁ λογισμός.

— Ὦ Τορκουάτε! ὦ ποιητά! Ἡ Ἰταλία σοὶ προητοίμασε τὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνδοξότατον στέφανον, ἀλλ' ὁ Κύριος σοὶ ἐπιφύλαξεν ἄλλον ἀντάξιον τῶν δυστυχιῶν καὶ τῆς πίστεώς σου! Εὐχάριστον ἤθελεν εἶσθαι δι' ἐσὲ νὰ ἴδῃς τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς δόξης, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἐπέτρεψεν. Εὐλογημένον εἴη τὸ ὄνομα αὐτοῦ! Εἴθε διὰ τῶν δακρύων ἡμῶν νὰ ἠδυνάμεθα νὰ παρατείνωμεν τὴν ζωήν σου ἐπί τινας στιγμάς! Ἀλλ' ἡ λύπη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ματαία ὡς καὶ ἡ χαρά. Συμπαράλαβε τοὐλάχιστον ἐν τῷ τάφῳ σου, τὴν ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν συμπολιτῶν σου. Στέφω τὴν ἀθάνατον μεγαλοφυΐαν σου! δέχθητι τὸν στέφανον τοῦτον, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ στολίσῃ τὸ εὐρυὲς μέτωπόν σου, ἐπέπρωτο νὰ σὲ συνοδεύσῃ εἰς τὸν τάφον.

Ἐνῷ δὲ βαθεῖα σιγὴ διεδέχθη τοὺς λόγους τούτους, γυνή τις εἰσέρχεται δρομαίως ἐν τῷ νεκρικῷ θαλάμῳ καὶ πρὶν δυνηθῶσι νὰ τὴν ἐμποδίσωσι, προχωρεῖ εἰς τὴν κλίνην τοῦ ψυχορραγοῦντος ποιητοῦ, τὸν ἐναγκαλίζεται καὶ διὰ δακρύων βρέχει τὸ ὠχρὸν μέτωπόν του.

— Ἀδελφέ μου! πρέπει νὰ ζήσῃς διὰ νὰ ἴδῃς τὴν ἡμέραν ταύτην, ἥτις θὰ σὲ καταστήσῃ ἀθάνατον ἐπὶ τῆς γῆς, πρέπει νὰ ζήσῃς δι' ἐμέ, διὰ τὴν ἀδελφήν σου! Δὲν μὲ ἀκούεις, Τορκουάτε; Τότε ὁ ψυχορραγῶν ἤνοιξε τὰ βεβαρημένα βλέφαρά του εἶδε τὸν στέφανον τεθειμένον εἰς τοὺς πόδας του, εἶδε τὴν Κορνηλίαν, μειδίαμα εὐτυχίας ἦλθεν ἐπὶ τῶν ἀχρόων χειλέων του καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐκλείσθησαν διὰ παντός. Μακρόθεν δὲ φωναὶ ἐπανελάμβανον ἐν χορῷ: Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὸν τετιμημένον ποιητήν! αἰωνία ἡ μνήμη σου, ὦ Τορκουάτε Τάσσε!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Μαρία Ι. Θεοδοσιάδου.**

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἡ ἠθοποιὸς Λουκία Πεηρὰν ἤλλαζεν ἐνδυμασίαν μεταξὺ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης πράξεως, ἐξεπλάγη διὰ τὴν λυπηρὰν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς θαλαμηπόλου της.

Ἡ μήτηρ Βερτέηλ, ἡ καλὴ αὕτη γυνή, ἡ ὁποία εἶχε πάντοτε κάτι τι εὐχάριστον νὰ τῇ εἴπῃ, καὶ ἥτις διεσκέδαζε τὰς στιγμὰς τῆς ἀνίας καὶ μελαγχολίας της, εἶχε τὴν ὄψιν χλωμὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθρούς.

— Τί ἔχεις Βερτέηλ; ἠρώτησεν ἡ ἠθοποιός, σὲ ἠνόχλησε κανείς;

— Ὦ! κυρία, εἶπεν ἡ γραῖα, τοῦτο θὰ ἦτο μηδαμινόν· εἶναι μέγα τι δυστύχημα τὸ ὁποῖον μὲ πικραίνει· ὁ σύζυγός μου, ὁ πατὴρ Βερτέηλ ὅστις εἶναι χρωματιστὴς ἔπεσε χθὲς ἀπό τίνος ἰκριώματος καὶ ἔθραυσε τὴν κνήμην του καὶ τὸν μετέφερον ἀναίσθητον εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Μπά! εἶπεν ἡ Λουκία, θραῦσις τῆς κνήμης δὲν ἐπιφέρει τὸν θάνατον. Ἡσύχασε· αὔριον θὰ τὸν ἐπισκεφθῶμεν μαζύ.

— Ὦ, κυρία, τοῦτο πολὺ θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

* * *

Ἡ Λουκία Πεηρὰν ἦτο ὀνομαστὴ μεταξὺ τῶν συναδέλφων της διὰ τὸ ψυχρὸν τοῦ ἤθους της, δι' ὃ καὶ ὑπερηφανεύετο.

Δὲν ἦτο ὡραία, ἐν τούτοις ἠγαπήθη παρὰ πολλῶν, καὶ εἰς ἔπεσε θῦμα τοῦ ἔρωτός της αὐτοκτονήσας.

Ἐάν ποτε ἐγίνετο λόγος ἐνώπιόν της διὰ τοῦτο ἐμόρφαζεν ὑπερηφάνως.

— Τί θέλετε, ἔλεγεν, τὸ αἴσθημα τοῦ ἔρωτος δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς ἐμέ. Δὲν εἶναι λάθος μου ἐὰν ἔχω γεννηθῇ τοιαύτη, ἐὰν εἶμαι ἀναίσθητος δὲν εἶναι πταῖσμά μου.

. . . . . .

Τὴν μεσημβρίαν τῆς ἀκολούθου ἡμέρας ἡ Λουκία, ὡς εἶχεν ὑποσχεθῆ, μετέβη μετὰ τῆς μητρὸς Βερτέηλ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς γλυκύσματα καὶ σταφυλὰς διὰ τὸν γέροντα, τὰ ὁποῖα ἠγόρασε καθ' ὁδόν. Εἰσελθοῦσα ἥπλωσε πάντα ταῦτα ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ θωπεύσασα αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς τῷ εἶπε·

— Ἰδού, πάτερ Βερτέηλ, πῶς νὰ περνᾶτε τὴν ὥραν σας· τολμήσατε τώρα νὰ εἰπῆτε ὅτι δὲν σᾶς ἐνθυμούμεθα, καὶ δὲ φροντίζομεν δι' ἐσᾶς!

Ὁ γέρων διὰ φωνῆς τεταραγμένης ἐψιθύρισεν.

— Ὦ, κυρία, εἶσθε καλή.... πολὺ καλή.... ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι πολλὰ δι' ἐμέ. Καὶ διὰ χαμηλῆς φωνῆς προσέθεσε.

— Δώσατε λοιπὸν κυρία μερικὰ ἐκ τῶν ὡραίων αὐτῶν πραγμάτων εἰς τὸν πρὸς τὰ δεξιά μου γείτονα.... Τὸ πτωχὸν παιδίον κανεὶς δὲν ἔρχεται νὰ τὸ ἴδῃ.... καὶ δὲν ἔχει καὶ πολὺν καιρὸν νὰ ζήσῃ!....

Ἡ Λουκία ἐστράφη.

Ἐπὶ τῆς πλησίον τοῦ χρωματιστοῦ κλίνης ἔκειτο ἀνὴρ νέος ἡλικίας εἴκοσι τεσσάρων σχεδὸν ἐτῶν. Οὗτος ἐπροσήλου ἐπὶ τῆς Λουκίας τοὺς δύο μέλανας καὶ λαμπροὺς ὀφθαλμούς του, εἰς τοὺς ὁποίους ἐφαίνετο ὅτι συνήχθη πᾶν ὅ,τι τῷ εἶχε μείνει ἐκ τῆς ζωῆς.

Αἱ ἰσχναὶ καὶ ὠχραὶ χεῖρές του, ἀφημέναι ἔπιπτον ἀδρανεῖς ἐπὶ τοῦ καλύμματος.

Ἡ Λουκία ἠσθάνθη ἑαυτὴν συγκινηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ ψυχορραγοῦντος καὶ.... ἐστάθη ἀμηχανοῦσα.

— Ἀποθνήσκει ἐκ στηθικοῦ νοσήματος, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων.

Ἡ Λουκία ἐπλησίασε.

— Ὀλίγαι σταφυλαί, καὶ ὀλίγα ροδάκινα θὰ σ'εὐχαρίστουν, φίλε μου;

— Ὦ! μάλιστα κυρία, εἶπεν ὁ ἀσθενὴς τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐξέφρασεν χαρὰν ἀνέκφραστον.

— Λοιπὸν κάμετέ μοι τὴν χάριν νὰ δεχθῆτε αὐτά.

Καὶ λαβοῦσα ἐκ τῆς κλίνης τοῦ γέροντος μερικὰς σταφυλὰς τὰς ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τοῦ ἀσθενοῦς.

— Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' ὅτου εἶσαι ἀσθενής;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ νέος, καὶ ὡς ἐὰν ἡ αἰφνιδία αὕτη συμπάθεια τῷ ἀπέδωκε τὰς ἐκλειπούσας δυνάμεις, προσέθεσε: πρὸ μηνὸς εἶσθε ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὅστις ἀφιέρωσε μίαν στιγμὴν καὶ δι' ἐμὲ.... εὐχαριστῶ.... εὐχαριστῶ!

Δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν παρειῶν του, αἱ δὲ χεῖρές του ἐζήτουν τὰς τῆς νέας, ὡσανεὶ ἤθελον νὰ τὰς φέρωσι ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ἡ Λουκία πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς της ἠσθάνθη ἑαυτὴν συγκινηθεῖσαν, ἠσθάνθη αἰφνιδίαν συμπάθειαν πρὸς τὸν πτωχὸν ἐγκαταλελειμμένον νέον, ὅστις ἀφίνει τὸν κόσμον δίχως νὰ αἰσθανθῇ, ποῖος γνωρίζει! ἄλλην χαρὰν ἢ ἐκείνην τὴν ὁποίαν αὕτη τῷ παρέχει αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Βεβαίως δὲν θὰ ἔχεις γονεῖς; ἠρώτησεν αὕτη.

Τότε διὰ φωνῆς συριζούσης καὶ διακοπτομένης πολλάκις ὑπὸ παροξυσμοῦ βηχός, διηγήθη ἐν ὀλίγοις τὴν ἱστορίαν του.

Πάντοτε ὑπῆρξε δυστυχής! Ἡ μήτηρ του ἀπέθανε μόλις τὸν ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον. Ὁ πατήρ του νυμφευθεὶς ἐκ δευτέρου ἀπέκτησε καὶ ἄλλα τέκνα, ὅθεν τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρικὴν στέγην, ὅπως πορισθῇ μόνος τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

— Μετῆλθον, προσέθηκε, πάσας τὰς τέχνας μόνον διὰ νὰ κερδίζω τὸν ἄρτον μου. Ἄνευ φίλων, ἄνευ ἑτέρας στοργῆς, ἔζησα μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἠσθάνθην τὰς δυνάμεις μου ἐξηντλημένας ἐντελῶς, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἤμην καταδεδικασμένος.... τὸ ἐγνώριζα. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θέλουν περιτυλίξει τὸ πτῶμά μου μὲ τὸ ἴδιον κάλυμμα ὑπὸ τὸ ὁποῖον τώρα κοίτομαι. Θὰ μὲ μεταφέρουν εἰς τὸ ἀνατομεῖον... Ἐκεῖ, θὰ εἶναι ἡ ἀνάπαυσις... ἀλλὰ πόσον ἐπεθύμουν πρὶν ἀποθάνω νὰ ζήσω ὀλίγον!... Τί ἔκαμα λοιπὸν εἰς τὸν Πανάγαθον Θεόν, ὥστε νὰ μὲ καταδικάσῃ εἰς μίαν τοιαύτην μυσαρὰν ὕπαρξιν; Ἑκάστην Πέμπτην καὶ Κυριακὴν οἱ γείτονές μου δέχονται ἐπισκέψεις.... Ἑπομένως ὑπάρχει τις ὅστις τοὺς ἀγαπᾷ, καὶ αὕτη ἡ σκέψις τοὺς δίδει δυνάμεις ν' ἀντέχωσιν εἰς τὰς ὀδύνας.... Ἀλλ' ἐμέ, οὐδείς, ποτέ! οὐδεὶς μ' ἐνθυμηθῇ ποτέ!....

Λυγμὸς τὸν διέκοψε.

— Ἄκουσον, τῷ εἶπεν ἡ Λουκία μετὰ μικρὰν σιωπήν, κύπτουσα εἰς τὸ οὖς του, πᾶσαν Κυριακὴν καὶ Πέμπτην θὰ ἔρχωμαι ὅπως σὲ βλέπω· θέλεις;... Καὶ ἐγὼ ὁμοίως δὲν ἔχω οὐδένα ν' ἀγαπῶ.... Λοιπὸν θὰ γείνω μήτηρ σου....

Ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' αὕτη ἠσθάνθη τὴν χεῖρά της πιεσθεῖσαν μικρὸν ὑπὸ τῆς τοῦ ἀσθενοῦς.

Δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἄφωνον ταύτην ἔκφρασιν τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλὰ κύψασα ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἀσπασμὸν καὶ ἀπεμακρύνθη.

. . . . . .

— Γνωρίζετε, εἶπε, μετά τινας ἡμέρας ὁ γέρων Βερτέηλ εἰς τὴν Λουκίαν, δὲν εἰξεύρω τί ἐκάματε τοῦ γείτονός μου.— Πηγαίνει πολὺ καλλίτερα.... Δὲν ὁμιλεῖ ἢ δι' ὑμᾶς.... Ἀπὸ τῆς Πέμπτης ἀριθμεῖ τὰς ἡμέρας, τὰς ὥρας.... Τὴν πρωΐαν ταύτην κατώρθωσε νὰ ἐγερθῇ καὶ κτενισθῇ.

Καὶ ἀληθῶς αἱ παρειαὶ τοῦ ἀσθενοῦς εἶχον μεταβληθῆ. Οἱ μέλανες καὶ κατηρεῖς ὀφθαλμοί του ἦσαν πλήρεις εὐγνωμοσύνης καὶ φιλοστοργίας, ὅτε προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς «κυρίας» τῆς τόσον ἀγαθοῦς τῆς τόσον εὐγενοῦς, ἥτις ἠθέλησε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ὀλίγον.

Καὶ ἐκ νέου ἡ Λουκία ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του μὲ τὰς χεῖρας πλήρεις ὀπωρῶν. Τῷ ὡμίλει χαμηλοφώνως, τὸν συνεχαίρετο διὰ τὴν καλὴν ὄψιν του, τὸν ἐνεθάρρυνε, καὶ τὸν ἐθώπευεν.

— Ὦ! ἐψιθύρισεν ὁ νέος, πόσον λυποῦμαι ν' ἀποθάνω τώρα!

— Ἀλλὰ δὲν θ' ἀποθάνῃς!.. εἶσαι πολὺ καλλίτερα.

— Ναί!... εἶδον καὶ ἄλλους ἐδῶ... ὡς ἐμέ... ἦσαν καλλίτερα τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου των.

Τὴν Λουκίαν χωρὶς νὰ τὴν πειράζῃ τὸ πρόσωπον αὐτὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους ἐξηκολούθει καὶ ἤρχετο ἀνὰ Πέμπτην καὶ καὶ Κυριακήν, ἵνα διέρχηται δύο ὥρας πλησίον τῆς κλίνης τοῦ πτωχοῦ φίλου της.

. . . . . .

Ἐσπέραν τινα ἦλθεν εἰς τὸ θέατρον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ ἐνδύματα πένθιμα. «Ὁ μικρὸς» ἐνεταφιάσθη εἰς τὰς τέσσαρας καὶ αὕτη ἠκολούθησε μέχρι τοῦ κοιμητηρίου.

Ἔκτοτε μεταβαίνει κατὰ Κυριακήν, ἵνα σκορπίσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου, ὃν αὕτη τῷ ἤγειρε σωρείαν ἀνθέων.

Καὶ ἤδη ὅτε τὴν ἐμέμφοντο διὰ τὴν ψυχρότητά της:

— Ὅπως πάντες οὕτω καὶ ἐγώ, ἔλεγεν, ἐγεννήθην ὅπως ἀγαπήσω... Ἀλλ' ὅμως ἐδαπάνησα ἐφ' ἅπαξ ὅλην τὴν ἀγάπην τῆς καρδίας μου.... Τώρα μὴ μ' ἐρωτᾶτε πλέον....

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Ἀνθὴ Χ. Βασιλειάδου**

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ

Τὸ πρόβλημα τῆς διαρκοῦς νεότητος θὰ ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ λελυμένον, ἐὰν ἀνεκαλύπτετο τὸ μυστήριον, δι' οὗ τὸ δέρμα διατηρεῖ τοὺς δύο ἀποτελοῦντας τὴν καλλονὴν χαρακτηρισμούς του: Τὴν τρυφερότητα καὶ τὸ λεῖον καὶ ἀρρυτίδωτον αὐτοῦ. Ἐὰν φυσιολογικῶς γηράσκωμεν διὰ τῶν ἀρτηριῶν, φυσικῶς ὅμως διὰ τοῦ δέρματος ἐκδηλοῦνται αἱ μεταμορφώσεις τῆς ἡλικίας. Τὸ λευκὸν καὶ ρόδινον ὁλοσηρικὸν τῶν εἴκοσι ἐτῶν, μεταβάλλεται κατὰ τὰ ἑξήκοντα ἔτη εἰς περγαμηνὴν ὑποκίτρινον καὶ κατεσκληκυῖαν, οὐδὲν τὸ τέρπον καὶ ἑλκύον ἔχουσαν.

Αἱ γυναῖκες διὰ τῶν γνώσεων ἃς ἐξ ἐνστίκτου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔχουσι, καταναλίσκουσι τὸν καιρόν των, τὴν ὑπομονήν των καὶ τὰ χρήματά των εἰς ἐφεύρεσιν, ἀγορὰν καὶ χρῆσιν ρευστῶν, ἀλοιφῶν καὶ ποικίλων ἐν γένει σκευασιῶν διὰ τὸ πρόσωπον. Μάταιαι καὶ ἀνωφελεῖς φροντίδες. Ἀκριβῶς τὸ δέρμα τῶν γυναικῶν, αἵτινες καταφεύγουσιν εἰς τοιαῦτα τεχνάσματα διατηρεῖται κάκιστα. Αἱ τρυφερώτεραι ἐπιδερμίδες αἱ ἐλαφρῶς χνοώδεις ὡς ροδάκινον, αἱ ἀνθηραὶ καὶ περικαλλεῖς αἱ εἰς τεχνικὴν δίαιταν ὑποβαλλόμεναι, μαραίνονται καὶ ρυτιδοῦνται ἐνωρίτατα. Διατί; Διότι ἡ μέριμνα, ἣν καταβάλλομεν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐπιδερμίδος εἶναι κακῶς ἐννοουμένη, καὶ διὰ τὸ δέρμα, ὡς διὰ πᾶν πρᾶγμα προτιμότερος εἶναι εἰς ἐχθρὸς ἢ εἰς ἀδέξιος φίλος.

Ἡ ὑδροθεραπεία ἀποτελεῖ ἕνα τῶν ἰσχυροτάτων παραγόντων τῆς ὑγιεινῆς τοῦ δέρματος, δὲν ὑπάρχει δ' ἰσχυρότερον τονωτικὸν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα τῆς ἐξωτερικῆς ἐπ' αὐτῆς ἐπιδράσεως τοῦ ψυχροῦ ὕδατος.

Καταφεύγετε λοιπόν εἰς τὴν ὑδροθεραπείαν, εἴτε διὰ σπόγγων, εἴτε διὰ βρεγμένης σινδόνος, εἴτε διὰ βροχῆς, εἴτε εἰς ἀπόστασιν μεθ' ὁρμῆς ριπτομένου τοῦ ὕδατος. Ὄχι μόνον δὲ τὸ δέρμα σας διατηρεῖτε οὕτω ἀνθηρότατον, ἀλλὰ καὶ τὸν ὀργανισμὸν ὁλόκληρον τοῦ σώματος ἰσχυροποιεῖτε καὶ ἐνδυναμόνετε, ἀποφεύγουσαι πᾶσαν ἀσθένειαν. Τὴν ψυχρολουσίαν σας, ἥτις δὲν πρέπει νὰ διαρκῇ πέραν τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ λαμβάνετε ἢ τὴν πρωΐαν νήστεις, ἢ τὴν ἑσπέραν μετὰ τὴν χώνευσιν τοῦ φαγητοῦ. Ἐὰν δὲ πάσχετε εἴτε ὑπὸ τοπικῶν παραλυσιῶν, εἴτε ὑπὸ ὑποχονδρίας, εἴτε ὑπὸ νευρασθενειῶν, θεραπεύεσθε χωρὶς εἰς οὐδεμίαν ἄλλην νὰ ὑποβληθῆτε θεραπείαν. Μετὰ τὴν ψυχρολουσίαν τρίβετε καλῶς τὸ σῶμα καὶ εἰ δυνατὸν ἐξέρχεσθε εἰς περίπατον. Αἱ ἔχουσαι ἐνδοιασμοὺς ἐπὶ τοῦ τελεσφόρου τῆς διαίτης ταύτης, ἂς μὴ λησμονῶσιν ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ὑπῆρξεν ἀμέμπτου κάλλους, διότι ἐξῆλθε λευκὴ καὶ θριαμβεύουσα ἐκ τῶν κόλπων τοῦ ὕδατος.

Μαρία Πιὲρ (ἰατρός).

ΜΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ

> Les femmes font plus de mal que de bien, mais ce qui les justifie est qu'elles font le mal poussées par les hommes, et le bien poussées par leur propre mouvement.
>
> J. I. Rousseau.

Μεταξὺ τῶν μεγάλων τῆς ἡμέρας ζητημάτων εἶναι καὶ τὸ τῆς χειραφεσίας τῆς γυναικὸς ζήτημα, ὅπερ πρὸ τοσούτου χρόνου ἀπησχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ ἅπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, ἀναγνωρίσαντα ὅτι τὸ γυναικεῖον φῦλον, ὄχι μόνον ἐπεκτείνει τὴν γενικὴν τῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων κλίμακα, ἀλλὰ καὶ πλουτίζει τὸν ἠθικὸν κόσμον καὶ διὰ τῶν πλεονεκτημάτων ἅτινα ἐκ τῆς φύσεως ἔλαβε καὶ δι' ἐκείνων, ἅτινα ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀναπτύσσει.

Τὸ *δίκαιον*, καὶ ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, θεῖαι ἀρχαὶ διαχυθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν ἀναμορφωθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἀνθρωπότητα, ἐξήγαγον τῆς ταπεινωτικῆς κοινωνικῆς δουλείας τὸ γυναικεῖον φῦλον, καὶ ἔδωκαν αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ φανῇ καὶ ἀναπτύξῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὰ ἠθικὰ ἐκεῖνα δῶρα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐπροίκισε μὲν ἡ φύσις, ἀλλ' οἱ ἀρχαιότεροι αἰῶνες τῷ ἠρνήθησαν μετὰ σκληρότητος. Ὁ ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων αἰώνων, παραφερόμενος ὑπὸ τῶν ἀκανονίστων αὐτοῦ ὀρέξεων καὶ καταχρώμενος τῆς ἰσχύος του, ὑπεδούλωσε τὴν γυναῖκα, φρονῶν ὅτι τὸ λεπτὸν καὶ ἀδύνατον αὐτὸ πλάσμα ἐδημιουργήθη δι' αὐτόν, καὶ ὅτι οὐδένα ἄλλον ἐπὶ τῆς γῆς εἶχε προορισμόν. Ἡ δουλικὴ δ' αὕτη θέσις διέστρεψε τὴν εὐσεβῆ καὶ τρυφερὰν τῆς γυναικὸς ψυχήν, καθόσον στενοχωρουμένη καὶ καταπιεζομένη καθ' ὅλον αὐτῆς τὸν βίον, ἠδυνάτει νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν θείαν αὐτῆς ἀποστολήν.

Ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ χειραφέτησις εἰσήγαγε τὴν γυναῖκα εἰς τὴν κοινωνίαν, τῇ ἀπέδωκε τὴν οἰκείαν ἐν αὐτῇ θέσιν, καὶ τῇ ἐπέτρεψε νὰ μὴ στερηθῇ τῆς ἐπιρροῆς ἐκείνης, ἥτις ἀναγκαία καθίσταται πρὸς μόρφωσιν καὶ οἰκογενείας καὶ κοινωνίας.

Παρατηρῶν τις τὴν βαθμιαίαν ἑκάστου ἔθνους ἀνάπτυξιν, ἀναμφισβητήτως ὁμολογεῖ ὅτι ἡ πρόοδος αὐτοῦ, εἰς τὴν γυναικείαν ἐπίδρασιν κυρίως ὀφείλεται. Οἱ θέλοντες νὰ ἀρνηθῶσι πᾶσαν ἐπιρροὴν τῆς γυναικός, ἀγνοοῦσι τήν τε ἱστορίαν καὶ τὸν ἄνθρωπον.

Ἤδη, ἐὰν ἀνωτέρα ἐκπαίδευσις, εὐρύνουσα τὸν κύκλον τῶν γνώσεων αὐτῆς, ὀξύνῃ τὴν κρίσιν, καὶ ἐνισχύσῃ τὰ τρυφερὰ αὐτῆς ἔνστικτα, θέλει ἀποδειχθῆ ὁποίαν βελτίωσιν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὴν καχεκτικὴν τῶν κοινωνιῶν κατάστασιν ἡ τελεία ἠθικὴ τῆς γυναικὸς ἀνάπτυξις, συμφώνως τῶν ὑπὸ τῆς φύσεως ὁρισθέντων αὐτῇ ὁρίων, καὶ ὅτι ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ἐντελὴς τῶν κοινωνιῶν διαρρύθμισις, ἄνευ τῆς ἠθικῆς συμπράξεως τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος τῆς ἀνθρωπότητος.

Λεπτοτέρα οὖσα τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνή, ὑστερεῖ τοῦ ἐγωϊστικοῦ ἐκείνου αἰσθήματος, ὅπερ, παρὰ τῷ ἀνδρί, δύναται ἐκ θεμελίων ν' ἀνατρέψῃ πᾶν ὅ,τι πολυχρόνιος καὶ πολύμοχθος ἐργασία ἐδημιούργησεν. Ἡ γυνὴ διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῇ καρτερίας καὶ ἀνεκτικότητος, καθίσταται ἰσχυρότατος μοχλός, δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ πᾶσαν κοινωνικὴν ἐκτροχίασιν. Ἡ γυνὴ ἀκατασχέτῳ δυνάμει συμπάσχουσα, λησμονεῖ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἀντιπαθείας καὶ ἔχθρας καὶ σφάλματα, περιβάλλουσα τὴν τρυφερότητα τῆς καρδίας αὐτῆς διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς ἐλπίδος, ἥτις πραΰνει καὶ εἰρηνοποιεῖ πᾶσαν τῆς ψυχῆς ἐξέγερσιν, ἀντιτάττουσα κατὰ τῶν ἀνικήτων δυσχερειῶν γλυκύτητα καὶ ὑπομονήν, χωρὶς ποτὲ νὰ παραιτῆται ἀπὸ τὴν πρὸς τὸ βέλτιον τάσιν της.

Τὴν ἱερότητα τῆς γυναικείας ἀποστολῆς ὁ μέλλων αἰὼν θέλει καταδείξει, ὁπότε τοὺς αἱμοσταγεῖς ἀγῶνας τοῦ ἀπερχομένου τούτου αἰῶνος θέλουσι διαδεχθῇ μάχαι πνευματικαί, εὐγενὴς ἁμιλλα ἀρετῆς καὶ μεγαλοπραγμοσύνης, ἐν αἷς καὶ τὸ γυναικεῖον φῦλον θέλει συναγωνισθῇ καὶ ἀποδείξει τὴν ἣν ἠθικὴν δύναμιν ἐδώρησεν αὐτῷ ἡ φύσις, καὶ ποίων ὠφελειῶν πρόξενος γίνεται ἐπὶ τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος, ἡ καταλλήλως ἀναπτυσσομένη καὶ μορφουμένη αὕτη δύναμις.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ὅθεν καὶ ἡ νεωτέρα Ἑλληνὶς ἐξερχομένη τῆς ἀσημότητος, εἰς ἣν ἀντίξοοι περιστάσεις τὴν ἔρριψαν, καὶ ἀνυψουμένη εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ θέσιν διὰ τῆς τελείας ἠθικῆς μορφώσεως, θέλει καταστῇ σπουδαιότατος ἀγωγὸς πρὸς ἐθνικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ἰσχυρὸς παράγων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου.

Μαλβίνα Μαλατάκη

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἔνδυμα τέλους Αἰῶνος. Τὸ ἔνδυμα τοῦτο τὸ Fin de Siecle κατὰ τοὺς Παρισινούς, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ ἐνδύματα. Ξύλον καθαρὸν καὶ γνήσιον ἀποτελεῖ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς τὸ ὕφασμα αὐτὸ κατασκευάζεται ὡς ἑξῆς: Ἐκ λεπτῶν ἐκφλοιδισμάτων ξύλου ἀποτελοῦνται μακραὶ ταινίαι, ἃς βράζουσιν εἰς διάλυσιν θειϊκοῦ ὀξέως. Ἡ προκαταρκτικὴ αὕτη ἐργασία ἀπαλλάττει τὰς ἶνας τοῦ ξύλου ἐκ τῶν ἀνωμάλων ὑλῶν, αἵτινες τὰς περιέβαλλον καὶ καθιστᾶ αὐτὰς λευκάς, μαλακάς, ἐλαστικὰς καὶ μεγάλης ἀντοχῆς καὶ στερεότητος. Περῶσι κατόπιν τὰς ταινίας ταύτας διὰ κυρτωθῶν κιλίνδρων, ὁπόθεν ἐξέρχονται ἐν εἴδει μακρῶν κλωστῶν. Νήθουσι τότε καὶ ὑφαίνουσι τὰς κλωστὰς ταύτας, ὡς πράττουσι διὰ τὸν βάμβακα, τὸν λινὸν καὶ τὴν μέταξαν. Τὰ ἐξ αὐτῶν κατασκευαζόμενα ὑφάσματα εἶναι, λέγουσι θερμὰ τὸν χειμῶνα, δροσερὰ τὸ θέρος καὶ ἐξόχως ὑγιεινά.

Βάρος ἐγκεφάλων τῶν διαφόρων ἐθνικοτήτων. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἰατροὶ Δαβίας, καὶ Μόρτων ἔκαμαν εἰδικὰς μελέτας ἐπὶ τοῦ βάρους τοῦ ἐγκεφάλου τῶν διαφόρων ἀνθρωπίνων φυλῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παρατηρήσεών των ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἐγγέφαλος Ἄγγλων κατὰ μέσον ὅρον κοιλογρ. 1,389. Γερμανῶν 1,425. Γάλλων 1,353. Ἰταλῶν 1,350. καὶ Ρουμάνων 1,303.

Οἱ ἐγκέφαλοι τῶν γυναικῶν, λέγουσιν οἱ κύριοι οὗτοι, εἶναι ἐπαισθητῶς ἐλαφρότεροι τῶν ἀνδρικῶν.

Τὰ Ἰωβιλαῖα τῶν βασιλικῶν οἴκων κατὰ τὸ 1892. Εἶναι τὸ ἔτος τῶν βασιλικῶν ἰωβιλαίων τὸ 1892. Τῇ 8ῃ Ἰουνίου ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτηρα τῆς Αὐστρίας, ἑορτάζουσι τὴν ἑορτὴν τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τῆς στέψεως αὐτῶν ὡς βασιλέων τῆς Οὐγγαρίας. Τῇ 26ῃ Μαΐου ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ

βασίλισσα τῆς Δανιμαρκίας ἑορτάζουσι τὴν πεντηκονταετηρίδα τῶν γάμων των. Τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ἡ βασίλισσά μας Ὄλγα ἑορτάζουσι τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῶν γάμων των. Τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου ὁ μέγας Δοὺξ Κάρολος Ἀλέξανδρος τῆς Σαξωνίας Βεϋμάρης καὶ ἡ μεγάλη δούκισσα Σοφία ἑορτάζουσι τοὺς χρυσοῦς γάμους των. Ὁ δοὺξ Ἐρνέστος τῆς Σαξωνίας-Κωβούργος—Γόθα ἑορτάζει τοὺς χρυσοῦς γάμους του τῇ 3 Μαΐου καὶ ὁ πρίγκηψ Ἐρρίκος Ρέσσς τῇ 28ῃ Μαρτίου τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεώς των.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Ὁ ὑπὲρ τῆς σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων διδόμενος κατ' ἔτος χορὸς τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ ἐδόθη τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐν τῇ ὡραίᾳ καὶ μεγαλοπρεπεστάτῃ αἰθούσῃ τοῦ νέου καταστήματος τοῦ Συλλόγου.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ πρώτου τούτου ἐν Ἀθήναις χοροῦ τῆς χειμερινῆς περιόδου ὑπῆρξε πλήρης καὶ τελεία. Καὶ ὁ εὐγενὴς σκοπὸς ὑπὲρ οὗ ἐδίδετο, καὶ αἱ ἀκαταπόνητοι μέριμναι τῶν μετὰ τόσου ζήλου ὑπὲρ τῶν ἀπόρων παίδων ἐργαζομένων ἀξιοτίμων μελῶν τοῦ Συλλόγου, καὶ τὸ πλούσιον, εὐρύχωρον καὶ μεγαλοπρεπὲς τοῦ νέου κτιρίου συνετέλεσαν εἰς τὴν πρωτοφανῆ ταύτην ἐπιτυχίαν.

Ἡ παρ' ἡμῖν ἐκλεκτὴ τῆς κοινωνίας μας μερὶς ἐνισχύουσα τόσον ἐνθουσιωδῶς καὶ προθύμως τὸ ἐξαίρετον τοῦτο σωματεῖον, φαίνεται ἀναγνωρίζουσα καὶ ἐπιδοκιμάζουσα τὴν εὐεργετικὴν καὶ προοδευτικὴν αὐτοῦ πορείαν.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Λουκῆς Λάρας. Τὸ ὡραιότατον τοῦτο πρωτότυπον Ἑλληνικὸν ἱστορικὸν διήγημα τοῦ κ. Δ. Βικέλα ἐξεδόθη ἤδη ὑπὸ τοῦ προοδευτικωτάτου τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκδοτῶν κ. Γ. Κασδόνη. Εἶναι τὸ μόνον ἔργον, ἐν Ἑλλάδι, ὅπερ ἀριθμεῖ τέσσαρας ἐκδόσεις. Διὰ τῆς τετάρτης ἐκδόσεως αὐτοῦ ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸ κοινὸν ὡραία καὶ εὐάρεστος ἔκπληξις. Αἱ θαυμάσιαι εἰκονογραφίαι, δι' ὧν τὸ ἔργον ἐπλουτίσθη, φιλοτεχνηθεῖσαι ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ ἐν Παρισίοις διαμένοντος Ἕλληνος ζωγράφου κ. Θ. Ράλλη.

Ἱστορία τοῦ Ιθ' Αἰῶνος. Παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἐκδότου κ. Γ. Κασδόνη ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις τῆς Ἱστορίας τοῦ Ιθ' αἰῶνος, συγγραφεῖσα παρὰ τοῦ κ. Παύλου Καρολίδου. Τὸ ὅλον ἔργον διαιρεῖται εἰς τρεῖς τόμους. Θὰ κοσμῆται δὲ ὑπὸ λαμπρῶν εἰκόνων καὶ τιμᾶται διὰ τοὺς προπληρόνοντας τὸ ἀντίτιμον δρ. 30 διὰ τὴν Ἑλλάδα, φρ. χρ. 30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν

Συρμοὶ Παρισινοί. Ἀπὸ σήμερον τὸ Περιοδικὸν τοῦτο θὰ ἐκδίδεται ἀνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα, περιέχον φιγουρίνια, σχέδια ἐργοχείρων, μουσικὴν κτλ. Πωλεῖται καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς 35 λεπ. ἕκαστον φυλλάδιον.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Αἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς λέγεται ὅτι ἐπαναλαμβάνονται κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. — Ὁ βασιλόπαις Γεώργιος προσδληθεὶς ὑπὸ ἐλαφρᾶς ἐνφλουεντσας εὑρίσκεται ἤδη ἐν ἀναρρώσει.— Θεωρεῖται βεβαία ἡ συναψις μεγάλου δανείου πρὸς ξένους κεφαλαιούχους. Τούτου ἕνεκα ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ ἠλαττώθη ἐπαισθητῶς.—Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος συνεπλήρωσε πεντηκονταετίαν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της. — Ἀπεβίωσεν ὁ καθηγητὴς τῆς θεολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ Νικόλαος Δαμαλᾶς. — Ὁ ἐθνικὸς εὐεργέτης Κωνσταντῖνος Ζάππας ἀπεδίωσεν ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου διέμενε χάριν τῆς ὑγείας του.—Ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὴν ἄνευ ἀδείας ἵδρυσιν νέων σχολείων ἐν τῷ κράτει της, ἀπήτησε δὲ νὰ ἐφοδιασθῶσιν δι' ἀδειῶν καὶ τὰ νῦν λειτουργοῦντα τοιαῦτα ἐπὶ ἀπειλῇ διαλύσεως. Τὸ μέτρον τοῦτο θεωρεῖται ὡς προσβάλλον ἰδίως τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ συνεπῶς αὐτὰ τὰ ἐθνικὰ προνόμια. Ἀλλ' εἶναι ζήτημα ἂν θὰ κατωρθωθῇ ἡ ἐφαρμογή του.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῶν στηθικῶν κρυολογημάτων τῶν μικρῶν. Τὰ στηθικὰ κρυολογήματα κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους εἶναι συνηθέστατα· Τὰ μικρὰ ἰδίᾳ προσβάλλονται εὐκολώτερον. Διάσημος Ἄγγλος τῶν παίδων ἰατρὸς συνιστᾷ διὰ τὸν βῆχα, τὴν βρογχίτιδα, καὶ τὰς πνευμονίας τῶν μικρῶν καταπλάσματα ἐκ κρομμύων, κατασκευαζόμενα ὡς ἑξῆς: Καθαρίσατε ὡμὰ κρόμμυα, κόψατε εἰς φέτας ἐντὸς χύτρας περιεχούσης καλὸν λαρδὶ (χοίρειον πάχος). Δι' ἓν κατάπλασμα ἀπαιτοῦνται 3 μεγάλα κρόμμυα καὶ ἓν κοχλιάριον λαρδί. Τὰ ἀφήνετε νὰ σιγοεψηθῶσιν χωρὶς ὕδωρ, τὰ θέτετε ἐντὸς λεπτοῦ μάκτρου ὡς κάμνετε καὶ διὰ τὰ ἄλλα καταπλάσματα, καὶ ἐπιθέτετε ἓν κατάπλασμα εἰς τὸ στῆθος καὶ ἓν εἰς τὴν ράχιν μεταξὺ τῶν δύο ὤμων. Ἀλλάσσετε συνεχῶς αὐτά, ὅπως εἶναι πάντοτε θέρμα καὶ θέτετε φλανέλαν μεταξὺ τοῦ καταπλάσματος καὶ τῶν λοιπῶν ἐσωρρούχων.

Καθαρισμὸς ἀλαβάστρου. Τὰ ἐξ ἀλαβάστρου σκεύη καθαρίζετε ὡς ἑξῆς: Τρίβετε μὲ πτέριδα (φτέρη, φυτόν) μετὰ ταῦτα δὲ κατασκευάζετε ἀλοιφὴν μὲ σάπωνα κοινῆς χρήσεως καὶ κιμωλίαν καὶ δι' αὐτοῦ καθαρίζετε ἐντελῶς.

Καθαρισμὸς μαρμάρων, ἀγαλμάτων κ τ λ. Τὰ ξεσκονίζετε καλῶς καὶ μετὰ ταῦτα τὰ πλύνετε μὲ χλωρυδρικον ὀξύ, πολὺ ἀδύνατον. Ὁ σάπων καθαρίζει τὸ μάρμαρον, ἀλλὰ καταστρέφει τὴν φυσικὴν χροιὰν καὶ στιλπνότητά του.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Παστίτσο πιτσούνια. Λαμβάνετε 100 δρ. φαρίναν, 60 δρ. βούτυρον, 20 δρ. ψυχρὸν ὕδωρ, ὀλίγον ἅλας, 3 αὐγά τὰ κίτρινα καὶ τὰ λευκὰ κτυπημένα μαζί. Κατασκευάζετε ζύμην, τὴν ὁποίαν ἀφοῦ ζυμώσετε καλῶς, χωρίζετε εἰς δύω μέρη, δι' ὧν κατασκευάζετε δύω πήτας, τοῦ μεγέθους τῆς φόρμας ἢ τῆς καραβάνας, εἰς ἣν θὰ ἑψήσετε τὸ παστίτσο σας. Καθαρίζετε ἰδιαιτέρως 4 πιτσούνια, τὰ ἑψήνετε μὲ ὀλίγον βούτυρον καὶ καλὸν ζωμὸν κρέατος, προσθέτουσα μαϊντανό, θυμάρι, ἅλας, πέπερι, 2 γαρόφαλα καὶ ἓν φύλλον δάφνης, καὶ τὰ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Ὁ σοβαρὸς καὶ ἤρεμος οἰκογενειακὸς βίος, ἡ ἀπομόνωσις χεδὸν εἰς ἣν εἶχε καταδικάσει ἑαυτὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τῆς ἐπιστήμης, ὁ βίος ἐκεῖνος ἐν τῷ στενῷ καὶ αὐστηρῷ κύκλῳ τοῦ καθήκοντος, ἐνῷ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐβασίλευεν ἡ πρὸς τοὺς γονεῖς λατρεία, τὸ σέβας πρὸς πᾶν ὅ,τι μέγα καὶ ὑπέροχον, ἡ περιφρόνησις πρὸς τὰς κοινωνικὰς ματαιότητας, πάντα ταῦτα ἐνέπνεον εἰς τὴν νέαν γυναῖκα φρικώδη καὶ ἐπικίνδυνον ἀνίαν. Δὲν κατῴκουν πλέον μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ ἰατροῦ. Δὲν εἶχεν ἐπέλθει ὅμως καὶ ρῆξις σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν, καίτοι ἡ νύμφη ἠνείχετο κακῶς τὴν ἄγρυπνον καὶ αὐστηρὰν τῆς πενθερᾶς της ἐπιτήρησιν. Ἡ ἀνὰ πᾶσαν δὲ Κυριακὴν διημέρευσίς της ἐν τῷ οἴκῳ τῆς μητρός, ἐν ᾧ ἐγευμάτιζον καὶ ἐδείπνουν τακτικῶς, πρᾶγμα ὅπερ καθίστα τὸν ἰατρὸν εὐτυχέστατον, τὴν ἔκαμνε κακῶς νὰ ὑποκρύπτῃ τὰ τὴν ψυχήν της πλημμυροῦντα αἰσθήματα. Συνέβαινε συνεχῶς, ὅταν ἐπανήρχετο οἴκαδε καὶ ὁ σύζυγός της ἐφαίνετο εὐτυχής, θερμὸς εἰδέτι ἀπὸ τὰ φιλήματα καὶ τὰς θωπείας τῆς μητρός, αὐτὴ νὰ κλείηται εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ νὰ κλαίῃ ἐκ λύσσης καὶ μανίας, διότι ἔχασε τὴν Κυριακήν της, ἐνῷ, νέα καὶ ὡραία ὡς ἦτο, ἠδύνατο καὶ αὐτὴ νὰ διακριθῇ εἰς ἀπογευματινήν τινα τῶν μεγάρων τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ἢ εἰς χορὸν ἢ εἰς ἑορτὴν θορυδώδη γυναικός τινος τοῦ συρμοῦ, ἀδιάφορον ποίας τάξεως καὶ ποίου κόσμου.....

Καὶ ἐν τούτοις, ἴσως, ἐν τῇ ἀγνῇ ταύτῃ ἀτμοσφαίρᾳ, ἀγαπωμένη θερμῶς παρὰ τοῦ συζύγου της καὶ εὐγνωμονοῦσα πρὸς αὐτὸν διότι τὴν ἔσωσεν ἐκ τῆς ἀθλιότητος, ἡ γυνὴ αὕτη θὰ κατώρθου νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν διεφθαρμένην φύσιν της καὶ νὰ μείνῃ τιμία γυνή, ἐὰν δὲν συνήντα τὸν Κορβόλ.

Δυστυχῶς ὁ ἄθλιος οὗτος ἦτο καὶ μετὰ τὸν γάμον τοῦ ἰατροῦ προστατευόμενός του. Ἐφοίτα εἰς τὸν οἶκόν του, παράδοξος δὲ ταὐτότης αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς νέας συζύγου τοῦ ἰατροῦ. Ἵνα δὲ ἴσως ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ἀμείψῃ τὸν ἰατρὸν διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας του ἐφαίνετο προσπαθῶν νὰ ζωογονήσῃ ἐν τῇ ψυχῇ τῆς νέας γυναικὸς πάντα τὰ φύσει ἐνυπάρχοντα κακὰ ἔνστικτα. Μετὰ δύο ἔτη αὕτη ἦτο ἀνταξία τοῦ διδασκάλου της, ἑσπέραν δέ τινα, καθ' ἣν ἡ σύζυγος τοῦ ἰατροῦ εἶχεν ἐξέλθει μετὰ τοῦ Κορβόλ, δὲν ἐπανῆλθε πλέον. Ἀφῆκεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν σύζυγόν της ἀγγέλλουσα αὐτῷ ὅτι ἀνεχώρει εἰς Ἀγγλίαν, ἀποφασισμένη νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον.

Ὁ δυστυχὴς ἰατρὸς σχεδὸν παρεφρόνει. Ἔλαβε ρεβόλβερ ἐκ τῆς ὁπλοσκευῆς του, ἔσπευσεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, συνήντησε τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Κορβόλ, ἐπυροβόλησε κατ' αὐτῆς καὶ τὴν ἀφῆκεν ἄπνουν. Μετὰ ταῦτα προσῆλθεν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα καὶ ὡμολόγησε τὴν πρᾶξίν του.

Τὸ μέγα ὄνομα ὅπερ ἔφερεν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ ἡ ἐγνωρισμένης ἀκεραιότητος καὶ ἱπποτισμοῦ διαγωγή του, ὁ σεβασμὸς ὃν πρὸς πάντας ἐνέπνεε, συνετέλεσαν ὅπως ἡ ὑπόθεσις αὕτη διεξαχθῇ ἐν μεγίστῃ μυστικότητι καὶ καταπληκτικῇ συντομίᾳ, μετὰ παρέλευσιν δὲ δύο μόλις μηνῶν ὁ ἰατρὸς Γερβαὶς ἐκηρύχθη ἀθῶος ὡς φονεύσας τὴν γυναῖκά του, ὑπερασπιζόμενος ὄνομα, ὅπερ εἶχε τιμήσῃ τὴν Γαλλίαν ὅλην.

Ἀλλ' ὅ,τι ὁ νόμος συνεχώρησεν, αὐτὸς ὁ ἰατρὸς δὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς δίκης του, ἡ ἀτυχὴς μήτηρ του, ἥτις εἰς τὸ δίμηνον ἐκεῖνο διάστημα εἶχε καταντήσει ἀγνώριστος, τὸν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας της κλαίουσα καὶ προσπαθοῦσα διὰ τῶν θερμῶν φιλημάτων της νὰ ἐνισχύσῃ καὶ παρηγορήσῃ τὴν ἀλγοῦσαν ψυχήν του.

Ἄκουσον, μῆτερ μου, τῇ εἶπεν. Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀπέθανε δολοφονηθεῖσα καὶ ὁ δολοφόνος της ἔμεινεν ἀτιμώρητος. Ἀναγωρίζω, εἶπεν ἐπισήμως, ἐμαυτὸν ἔνοχον καὶ καταδικάζω ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου. Ἡ δικαιοσύνη στέλλει τοὺς ἐνόχους εἰς τὴν Νέαν Καληδονίαν. Θὰ ἀναχωρήσω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ. Θὰ ζήσω ἐν τῷ μέσῳ ἐκείνων, οἵτινες ὡς ἐγὼ διέπραξαν ἐγκλήματα. Θὰ προσπαθήσω νὰ μετριάσω τὰς θλίψεις των, θὰ θεραπεύσω τὰς ἀσθενείας, θὰ συμμερισθῶ τὰς θλίψεις των καὶ ὡς ἐκεῖνοι θὰ ἀποτίσω τὴν ποινήν μου.

Ἡ κ. Γερβαὶς ἠτένισε τὸν υἱόν της, ὅστις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ

σκοτάκια των, τὰς κεφαλάς, τὰς πτέρυγα μαζή. Ὅταν εἶναι ἕτοιμα ἔχετε βράσει 6 ὠὰ πηκτὰ καὶ τοὺς κρόκους των λυώνετε ἐντὸς τῆς σάλτσας τῶν πιτσουνιῶν. Τὰ ἀφήνετε νὰ κρυώσουν. Θέτετε τότε εἰς τὴν βουτηρωμένην φόρμαν τὴν μίαν πήταν σας, κάμνετε βαθουλὸν λάκκον εἰς τὸ μέσον, ρίπτετε τὰ πιτσούνια σας μὲ τὴν σάλτσαν των, τὰ σκεπάζετε μὲ τὴν ἄλλην πήταν, ἣν προσπαθεῖτε νὰ συγκολλήσητε μὲ τὴν κάτω εἰς τὰ ἄκρα, τὴν ἀλοίφετε μὲ ὀλίγον βούτυρον καὶ ὀλίγον κίτρινον ὠοῦ καὶ τὴν στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον. Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου κατασκευάζετε παστίτσο μὲ ὑπόλοιπον ψητοῦ ἰνδιάνου, ἢ ὄρνιθος, ἢ μικρὰ πουλάκια κυνηγιοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Β. Κ. Εὐ. **Τατὰρ Παζαρτζίκ.** Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Ἡμερολόγιον. Ἀντίτυπον τούτου σᾶς ἐστείλαμεν, ἄλλα θὰ ἀπωλέσθη, ἀφοῦ δὲν ἐλήφθη εἰσέτι. Ἀποστέλλομεν ἐκ νέου. Διηγημάτιον δημοσιεύεται. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς Ἐφ. τῶν Κυρ. εὐγενεῖς εὐχάς σας. — Καν Ρ. Μ. **Ζάκυνθον.** Ἀποστέλλεται ἐκ νέου. — Κον Σ. Ρ. **Βοστώνην.** Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως. Φύλλα ἀπεστείλαμεν ἤδη — Κον Ε. Δ. **Κέρκυραν.** Συνδρομήτριαν εἰς Γαλάζιον ἐνεγράψαμεν. Ἡ συνδρομὴ προπληρώνεται —Καν Ζ. Χ. **Κ)πολιν.** Νέα συνδρομήτρια εἰς Πράγαν ἐνεγράφη. Μετάλλια δὲν ἐδόθησαν. Ἁπλῶς ἀποστέλλονται διπλώματα, φέροντα τὸν τύπον τοῦ μεταλλίου ἐπὶ τοῦ χάρτου. — Κον Ν. Τσ. Λοχαγὸν **Ἄρταν.** Ἡ συνδρομὴ δρ. 5 καὶ προπληρώνεται. Ἐνεγράφη. — Καν. Αἰ. Μ. **Ἀθήνας.** Πῶς νὰ σᾶς ὑποδείξωμεν τὸ κατάλληλον ἔνδυμα, ἀφοῦ φρονοῦμεν ὅτι κοραλίδες τοιαύτης ἡλικίας δὲν πρέπει νὰ μεταβαίνωσιν οὔτε εἰς γάμους, οὔτε εἰς χορούς. Ἀναγνώσατε σχετικὸν ἄρθρον ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 13 Ἰανουαρίου. — Καν Π. Στ **Κάϊρον.** Ἀπεστείλαμεν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Χρήματα ἐλήφθησαν. — Καν Ζ. Ι. Κ. **Κόρθιον.** Ἡ συνδρομὴ προπληρώνεται. Ἀποστείλατε ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. — Κον Α. Σ. **Ἀθήνας.** Τὸ ἕκτον ἐστέλλετο πρὸς τὴν κ Ε. Ο. ἑκ μέρους τῆς διευθύνσεως. Ὥστε αἱ 2 δρ. μένουν εἰς τὴν διάθεσίν σας. Ὡ; πρὸς τὰ λοιπὰ συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας Τὰ σταλέντα δημοσιευθήσονται πλὴν τὸ διὰ τὸν ἀοίδιμον Ῥαγκαβῆν. Εἶναι πλέον ἀργά. — Καν Εἰ. Π. **Τρίκκαλα.** Οὔτε ἐπιστολή σας, οὔτε χρήματα ἐλήφθησαν. Ἦτο συστημένη; γνωρίσατέ μας ἀριθμὸν ἀποδείξεως ταχυδρομείου. Ἡμερολόγια ἐστάλησαν. — Κον Γ. Κ. Α. **Ῥουστούκιον.** Πληρώσατε ἀντίτιμον ἡμερολογίου τῷ αὐτόθι ἀντιπροσώπῳ μας. — Καν Ι. Γ. **Βῶλον.** Ἡμερολόγιον ἀπεσταλη. Κλήρωσις λαχείου περὶ τὰ τέλη Φεβρουαρίου. Ἀποστέλεσμα δημοσιευθήσεται καὶ διὰ τῆς «Ἐφ. τῶν Κυριῶν» καὶ διὰ τῶν λοιπῶν Ἐφημερίδων. — Ἀνωνύμῳ. **Ἀθήνας.** Δὲν τὸ πιστεύομεν. Ἡμεῖς ἐν τούτοις φυλάττομεν πάντοτε τὰ τοιαῦτα χειρόγραφα. Ἐὰν βεβαιωθῶμεν περὶ ὅσων γράφετε, θὰ ἀναδημοσιεύσωμεν αὐτὰ ὡς εἶχον πρὶν τὰ διορθώσωμεν, οὐ μόνον διὰ τῆς ἰδικῆς μας Ἐφημερίδος, ἀλλὰ καὶ διὰ καθημερινῶν, πρὸς πλήρη ἱκανοποίησίν της. Ὁπωσδήποτε τὸ ἀνώνυμον τῆς ἐπιστολῆς σας μᾶς κάμνει νὰ μὴ δίδωμεν πολλὴν πίστιν εἰς τὰ γραφόμενα. — Καν Γ. Α. **Βῶλον.** Δρ. 15 ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Αἰ. Π. Γ. Λα Βος **Σάμου.** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Α. Μ. **Παρισίους.** Ἀδυνατῶ νὰ ἀναλάβω τοιαύτην εὐθύνην. Εὐγνωμονῶ ἐν τούτοις διὰ τὴν τιμήν. Φροντίσω περὶ καταλλήλου προσώπου. — Καν Ε. Δ **Λιβόρνον.** Καὶ αὐτὸ καὶ ὅσα ἄλλα μᾶς συστήσετε. — Καν Ο. Α. Σκ. **Γαργαλιάνους.** Συνδρομήτριαι νέαι ἐνεγράφησαν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ, ΚΤΛ.

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ διὰ γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ συρμοῦ, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἐν ἀναρρώσει, τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀναιμικούς. Ἀφίνομεν τὰ μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γάλα, νωπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ τις γάλα ἄδολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσης ἀναμίξεως αὐτοῦ μεθ' ὕδατος; Συνιστᾶται ὑμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. **Γιαννέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀριθ. 5** ὡς παρέχον γάλα παχύ, γλυκὺ καὶ ἀρωματικώτατον, νωπὸν βούτυρον ὑπερτερον καὶ τὰ ὡραιότερα τῆς Κων/πόλεως καὶ ὠὰ φρεσκότατα ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν χωρίων συλλεγόμενα. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἐπιθυμοῦσι κα προγευματίζωσι παρὰ τῷ κ. Γιανέτσῳ οὗτος ἐπρομηθεύθη καὶ σοκολάταν ἀρίστην καὶ μέλι γνήσιον τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐξ οὗ πωλεῖ καὶ εἰς οἰκογενείας πρὸς 1,60 τὴν ὀκάν. Διὰ τοῦ αὐτοῦ εὐωδεστάτου μέλιτος κατασκευάζει καὶ ἀντὶ ἄλλου γλυκύσματος τὸ ἐθνικώτατον τῶν γκυκυσμάτων μας ἀοροπλάστους λουκουμάδες ἐκ ριζαλεύρου. Αἱ τιμαὶ δ' αὐτῶν τῶν ὡραίων προϊόντων τῆς γαλακτοκομίας τοῦ κ Γιανέτσου μετριώταται. Διὰ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ μεγάλα καταστήματα κάμνει τιμὰς ἰδιαιτέρας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξε τὴν 1ην Ἰανουαρίου, νὰ σπεύσωσιν εἰς ἀνανέωσιν αὐτῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ ληφθῇ ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν παράκλησιν ταύτην, προκειμένου περὶ τόσον εὐτελοῦς ποσοῦ.

Αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀποστέλλουσι τὴν συνδρομήν των ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Αἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπίσης εἴτε εἰς χαρτονόμισμα ξένων κρατῶν, εἴτε εἰς γραμματόσημα. εἴτε εἰς τοκομερίδια τῆς Ἑθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

ΠΑΡΑ ΤΗΙ κ. ΑΘΗΝΑΙ ΒΙΤΣΕΝΤΖΟΥ

Τώρα ὅτε προετοιμάζεται τὰς ἐσθῆτας δι' ἑσπερίδας καὶ χοροὺς μὴ λησμονῆτε ὅτι τὸ ἐργοστάσιον τῆς κ. Ἀθηνᾶς Βιτσέντζου διακρίνεται διὰ τὴν καλλιαισθησίαν καὶ τὴν ἐπιτυχῆ κατασκευὴν γυναικείων ἐνδυμασιῶν, ὅτι ἐκτελεῖ πᾶσαν παραγγελίαν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ ὅτι αἱ τιμαί της εἶναι κατώτεραι παντὸς συναγωνισμοῦ

Διεύθυνσις: Ὁδὸς Ἁγίας Εἰρήνης. Ἀπέναντι τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος Ἀδελφῶν Ἀκριβοῦ.

Ζητεῖται παιδαγωγὸς Ἑλβετὶς γινώσκουσα τὴν Γαλλικὴν καὶ Γερμανικὴν γλῶσσαν, διὰ καλὴν οἰκογένειαν. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Κυρία γαλλὶς διδάσκουσα πλὴν τῆς Γαλλικῆς, φωνητικὴν μουσικὴν καὶ κλειδοκύμβαλον ζητεῖ παραδόσεις. Φέρει ἀρίστας συστάσεις, καὶ συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ. ἡμῶν.

Κυρία μεσῆλιξ, διδάσκουσα τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Γερμανικὴν ζητεῖ παραδόσεις Αἱ ἀπαιτήσεις της εἶναι μετριώταται. Συνιστᾶται θερμῶς παρ' ἡμῶν.

ψυχρᾶς ἀποφασιστικότητος. Ἔμεινε στιγμάς τινας σιγῶσα, μεθ' ὃ ἀπήντησεν: Ἀφοῦ οὕτω ἀπεφάσισας... Ἔστω. Θὰ φύγωμεν.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 122

Ἐγράφησαν καὶ ἐλέχθησαν ἀπό τινος χρόνου τόσα καλὰ περὶ Νέας Καληδονίας, ὥστε πάντες σχεδὸν γνωρίζουσιν ἐκ περιγραφῶν τὴν πόλιν αὐτῆς Νουμέαν. Ἐν αὐτῇ ἐγκατεστάθη ὁ ἰατρὸς Γερβαὶς μετὰ τῆς μητρός του εὐθὺς μετὰ τὴν εἰς Νέαν Καληδονίαν ἀφιξίν του. Ἡ οἰκία ἐν ᾗ κατῴκουν ἦτο μικρά, ἀλλ' ἀρκούντως ἀναπαυτική, ἔζων δ' ἐν αὐτῇ μήτηρ καὶ υἱὸς βίον αὐταπαρνήσεως καὶ ἐργασίας, βίον ἀπροσπέλαστον εἰς μειδιάματα καὶ χαράν. Ἐνταῦθα ὁ ἰατρὸς ἀπέτιεν ἑκουσίως τὴν ποινὴν τοῦ ἐγκλήματός του.

Ἐγειρόμενος τὴν ὥραν, — καθ' ἣν ἡ σάλπιγξ ἐκάλει τοὺς καταδίκους εἰς τὸ ἔργον — μέχρι τῆς ἑσπέρας, καθ' ἣν ἐσήμαινεν ἡ ἀποχώρησις, ὁ ἰατρὸς ἠσχολεῖτο ὁτὲ μὲν εἰς ἀνακούφισιν πάσχοντος, ὁτὲ δὲ εἰς θεραπείαν ἀσθενοῦς, ἢ εἰς παρηγορίαν δυστυχῶν καὶ παρὰ πάντων ἐγκαταλελειμμένων Ὁ πλήρης ὑψηλῆς καὶ εὐγενοῦς αὐταπαρνήσεως βίος του ὡς καὶ τὸ μέγα ὄνομά του ἐνέπνευσε σέβας καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως, τῷ ἐπετρέπετο ἀπολύτως καὶ ἄνευ ἀδείας νὰ ἐπισκέπτεται τὰς φυλακὰς πασῶν τῶν τάξεων. Πόσας ἀθλιότητας καὶ ὀδύνας δὲν εἶδε κατὰ τὰς ἐπισκέψεις του ταύτας! Πόσα ὀνείδη διὰ τὴν ἀνθρωπότητα!

Οἱ καταδικοὶ τῆς Νέας Καληδονίας διαιροῦνται εἰς πέντε κατηγορίας. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκεῖ ἄφιξίν των κατάσσονται εἰς τὴν τετάρτην, ἀναλόγως δὲ τῆς φιλεργίας καὶ καλῆς διαγωγῆς των προβιβάζονται βαθμηδὸν μέχρι τῆς πρώτης, ὅτε καὶ ἀναμείβονται δι' ἡμερομισθίου ἐκ τεσσαράκοντα λεπτῶν. Οἱ τῆς πέμπτης κατηγορίας εἶναι οἱ ἀνυπότακτοι κατάδικοι, οἵτινες καὶ διάγουσιν ἄθλιον ἀληθῶς βίον, ἀσχολούμενοι εἰς τὰς ἐπιπονωτέρας καὶ ἐπικινδυνωδεστέρας ἐργασίας, τρεφόμενοι μόνον διὰ ξηροῦ μαύρου ἄρτου καὶ ὀσπρίων, ἅπαξ δὲ μόνον τῆς ἑβδομάδος τρώγοντες καὶ κρέας.

Τοὺς καταδίκους τῆς κατηγορίας ταύτης ἐπεσκέπτετο συνεχέστερον ὁ ἰατρὸς Γερβαὶς καὶ τούτους ὑπὲρ πάντας ἐπόνει καὶ συνεπάθει ἡ εὐγενὴς τοῦ ἀνδρὸς τούτου καρδία. Οἱ ἄθλιοι οὗτοι, ἔλεγε, διεφθαρμένοι μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων, ἔχουσι μεῖζονα ἀνάγκην νὰ ἀποσπασθῶσι τοῦ βορβόρου, ἐν ᾧ κυλίονται, νὰ διορθωθῶσιν, εἰ δυνατόν. Ἄλλως τε τοὺς καταδίκους τῆς κατηγορίας ταύτης αὐτὸς ὁ μέγας ψυχολόγος ἐθεώρει ἀνευθύνους διὰ τὰς πράξεις των καὶ ὀλιγώτερον ἐπικινδύνους τῶν λοιπῶν. Εἰς αὐτοὺς ἀνῆκον ἐκεῖνοι, οὓς στιγμιαῖον πάθος κατέστησε κλέπτας, οἵτινες ἐφόνευσαν ἐν στιγμῇ παραφόρου ὀργῆς ἢ ζηλοτυπίας, οἵτινες ἐγκλημάτισαν ἐν στιγμῇ νευρικῆς κρίσεως. Πάντες οὗτοι κατασυντριβόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος τῆς πληττούσης αὐτοὺς κατηγορίας, ἐξανίστανται ταχέως κατ' αὐτῆς, συναισθανόμενοι ὅτι ἐὰν ἡ τιμιότης των ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἀκουσίως των ἐκλονίσθη, δὲν εἶναι ὅμως διὰ τοῦτο καὶ κακοῦργοι, ἄξιοι τῆς ἐσχάτης ταύτης τῶν ποινῶν. Οὗτοι δυσκόλως ὑποβάλλονται εἰς τὴν σιδηρᾶν πειθαρχίαν τῶν καταδίκων.

Μεταξὺ τῶν εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀναγομένων καταδίκων ὁ ἰατρὸς Γερβαὶς συνήντησεν ἡμέραν τινὰ καὶ τὸν Ροβέρτον Δερός. Ἔμαθε παρὰ τρίτων τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀτυχοῦς νέου καὶ τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης του. Εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ὁ νεαρὸς κατάδικος εἵλκυσε τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἰατροῦ.

Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς νέος, ὃν ἡ τρομερὰ καταδίκη εἶχε καταστήσει ἡμιπαράφρονα, εἶχε καταντήσει τόσῳ μισάνθρωπος, ὥστε μετὰ μεγάλης καταφρονήσεως ἀπήντα εἰς πᾶσαν λέξιν τοῦ ἰατροῦ. Εἶσθε, τῷ εἶπεν, ἡμέραν τινὰ ὁ ἰατρὸς τῶν καταδίκων;

— Ὄχι, φίλε μου. Εἶμαι μόνον κάτοικος τῆς Νουμέας..... Ἐνδιαφέρομαι διὰ πάντα δυστυχῆ.

— Ἀ! εἶσθε Νεοκαληδόνιος φιλάνθρωπος!.... Λοιπόν, κύριέ μου, ἀφοῦ ἡ ἰδιότης σας αὕτη δὲν σᾶς παρέχει οὐδὲν δικαίωμα ἐπ' ἐμοῦ, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσητε ἥσυχον. Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ νέος κατάδικος ἔρριψε τὸν σάκκον του ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ ἀπεμακρύνθη.

(ἀκολουθεῖ).